

tekstil

TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI YAYIN ORGANIDIR. YIL: 5, SAYI: 59

EN DÜŞÜK ÜCRET EN YÜKSEK VERGİ İŞÇİLERDE

ADANA'LI TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKAMIZDA BULUŞUYOR

dergiden işçilere...

Elinizde tuttuğunuz dergi 5 senedir Sendikanız tarafından, işçi arkadaşların yararlanması için yayınlanmaktadır.

Bu iş için kağıt alınmakta, yazılar yazılmakta, yazılan yazıları, ak kağıt üzerine basmak için mürekkep harcanmakta, matbaaya para verilmektedir.

Bütün bu işler ve görevli arkadaşlar için yapılan masraflar sizlerin ödediği aidatlardan karşılanmaktadır. Yani, elinizde tuttuğunuz bu dergi için yapılan harcamalar sizlerin cebinden çıkmaktadır.

Bütün bu çabaların, yapılan masrafların boşa gitmemesi için Dergi'nin işçi arkadaşların yararlanacağı bir biçimde olması gerekmektedir. Bu nedenle arkadaşlar,dergi hakkındaki düşüncelerini, dergide ne gibi konulara yer verilmesini istediklerini bizlere duyurmalı dergiyi eleştirmelidirler.

Daha önceki çağrılarımıza uyarak, bazı arkadaşlar, yazdıkları yazıları, şiirleri göndermekte, bizde bunları eldeki olanaklar ölçüsünde yayınlamaktayız.

Fakat bunlar yeterli olmamaktadır. Daha çok arkadaşın yazı, şiir, hikaye göndermesini bekliyor ve istiyoruz. Derginin sizlere daha yararlı bir duruma gelebilmesi için, dergi konusunda düşündüklerinizi yazmanız yararlı olacaktır.

Mektuplarınızı doğrudan doğruya dergiye gönderebileceğiniz gibi, şube başkanlıklarına da bırakabilirsiniz.

TEKSTİL basın bürosundan sevgiler, saygılarla...

Sahibi : Rıza GÜVEN - Sorumlu Müdür : Abdullah SERT
Adres : Sıhhiye Apt. Kat:3 Cağaloğlu- Tel:26 85 90
Dizgi : Evren Basım ve Yayınevi,Baskı:Karaca Ofset
Ayda bir çıkar. Ayrıca para ile satılmaz. Şubat1972

son baskı tarihi

ÇUKUROVA'LI TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKAMIZDA BULUŞUYOR

Türkiye'nin, İstanbuldan sonra en büyük tekstil sanayiine sahip kenti olan Adanada, Tekstil işçileri bağlı oldukları sarı sendikadan istifa edip akın akın sendikamıza üye olmaya başlamışlardır.

Kasım 1971'in son günlerinden beri yürütülmekte olan ilişkiler sonuçlanmış ve TEKSTIL Sendikası, Adana yöresinde hızlı bir örgütlenme çalışmasına girişmiştir. Çalışmalar hızla ilerlemekte ve her gün yüzlerce Adana'lı Tekstil işçisi sendikamız saflarına katılmaktadır.

Gerçekten de yıllardır ağır bir sömürünün ve işçileri, çıkarlarına peşkeş çeken sarı sendikacıların kurbanı olarak çile çeken Çukurovalı Tekstil işçileri, yılların biriktirdiği öfkelerini bir anda sarı sendikalara kusmuşlar ve devrimci bir sendikanın, Tekstil'in saflarına koşmuşlardır.

YURT ÇAPINDA ÖRGÜTLENME

Bu sömürü yıllardır devam ettiğine göre, Adanalı işçi kardeşlerimizin neden daha önce sendikamız saflarında olmadığı sorulabilir.

Bilindiği gibi Tekstil Sendikası 1965 yılında kurulmuştur. Yani henüz altı yıllık, genç bir sendikadır. Ve kuruluşundan bu yana binbir türlü namussuzlukla boğuşmak zorunda kalmıştır. Namuslu ve işçiden yana bir sendikanın başına gelebilecekher türlü engelleme, her türlü saldırı, kuruluşundan bu yana Tekstil'in de başından, eksik olmamıştır.

kaldı ki bir sendikanın güçlenip, yerinde bir deyimle "müesseseleşmesi" için uzun yıllara ihtiyaç vardır. İşçi haklarının kuru lafla savunulamayacağı açıktır Patronların milyarlarca lira ile ölçülebilecek maddi güçlerinin karşısına tamtakır kurubakır kasalarla çıkılamaz. Sendikanın örgütlenme, hukuk, eğitim, basın, toplu sözleşme, araştırma bürolarının kurulması ve kurulan bürolardaki elemanların yetişkin, ustalaşmış elemanlar haline gelebilmesi için zamana, yıllara ihtiyaç vardır.

GÜNÜ GELİNCE

Fakat kahırlı ama başarılı mücadelelerle geçen 6 yıldan sonra artık Tekstil için de "oturmuş sendika" deyimi rahat kullanılabilir hale gelmiştir.

Kısacası Tekstil için artık Anadolu' ya açılma, sarı sendikaların elinde sömürülüp giden işçi kardeşlerimizle buluşma, kaynaşma, kenetlenme günü gelip çatmıştır

TEKSTİL'İN GELMESİNİ BEKLEYEMEDİLER

Ne var ki şu geçirdiğimiz günlerde, Tekstil yukarıda belirttiğimiz güce kavuşmuş olmasına rağmen henüz Anadolu örgütlenmesi için çalışmalara başlayamamıştı. Genel Kurul çalışmaları içinde oluşu sendikanın bu girişimini bir süre geciktirmesine yol açmıştı.

Fakat, Çukurovalı işçilerin, hele hele tekstil işçilerinin artık beklemeye tahammülleri de kalmamıştı. Yeni bir toplu sözleşme dönemi yaklaşırken bağlı oldukları sendikaların ayak oyunları gene başlamış ve işçiler bir büyük ihanetin daha kokusunu almaya başlamışlardır.

Böylece Adana'lı Tekstil işçileri, sendikamızın Adana'da bir şube açması için Genel Merkezi sıkıştırmaya başlamışlardır Bu durumu bir süredir Adana'da bulunan Tekstil Genel Başkanı Rıza Güven şöyle anlatmaktadır:

"27 Kasım 1971 günü Adana'da Ges-İş Sendikasının Genel Kurul'unu yönetiyordum. Adana'ya geldiğimi duyan tekstil işçileri gerek toplantı salonunda, gerekse kaldığım İpek Palas otelinde beni ziyaret ederek dert yandılar.

Bağlı bulundukları sendikanın yöneticilerinden yanıp yıkıldılar. Öyle ki işverenden çok kendi sendikalarının yönetici-

lerinin sömürüsüne tahammüllerinin kalmadığını, tutunacak dal aradıklarını söylediler.

Dilekleri Tekstil'in Adana şubesinin açılmasıydı.

Sendikamızın yetkili kurullarından yetki almadan kendilerine olumlu cevap veremeyeceğimi söyledim. Tabii bunu üzülerek söyledim.

İstanbul'a döndüğüm zaman Genel Yönetim Kurulu'na anlattım durumu. Söylenenlerin gerçekliğini anlamak için benim tekrar Adana'ya gitmem kararlaştırıldı. Genel kurul hazırlıkları içinde olduğumuz için bir süre gidemedim.

Tüm umudunu Tekstil'e bağlayan Adanalı kardeşlerim gün aşırı telefon ederek sıkıştırmağa başladılar. Bununla da yetinmeyen Çukurova'nın çileli Tekstil işçileri, 10 Aralık 1971 günü iki eski sendikacı arkadaşlarını İstanbul'a göndererek sabırsızlıklarını tekrar belirttiler.."

ÇUKUROVA İŞÇİLERİ NEDEN SABIRSIZDILAR?

Adanalı tekstil işçilerinin bu aceleciliğinin sebeplerini kavramak için bir süre gerilere gitmemiz gerekmektedir. Çok değil 1970 yılına kadar...

Bilindiği gibi 1970 yılının son aylarına doğru Çukurova yöresindeki önemli tekstil fabrikalarında çalışanların toplu sözleşmeleri sona ermiş ve yeni sözleşme hazırlıkları başlamıştır.

Başlamıştır ama ihanet şebekesi sarı sendikacıların yeni oyunları da birlikte, başlamıştır. İşçiler başlayacak olan toplu sözleşme görüşmelerini kesinlikle güvendikleri bir sendikanın çatısı altında yürütmek istemişler ve kitle halinde Teksif'den istifa etmeye başlamışlardır.

Sırtından geçindikleri işçilerin kendilerini terketmeye başladığını gören ihanet şebekesi birden paniğe kapılmıştır.

İŞÇİYE YASLANAMAYINCA

Yıllardır işçiden kopuk, kırallar gibi bir hayat yaşayan ve en basit işçi hakkı için dahi yerinden kımıldamayan sarı sendikacılar, bu kitle halindeki istifaları önlemekten aciz kalmışlardır. Çünkü, iş-

ADANA

Bir kaç gündür Adanada'yım. Yiğidin harman olduğu topraklarda,Çukurova'da..

Uyanmış, kararlı, sırtında döndürülen dolapların içyüzünü anlamış, sermaye uşağı sarı sendikacıları kaderleriyle başbaşa bırakarak, TEKSTİL Sendikası saflarına akın akın koşan Adana'lı tekstil işçileri arasındayım günlerdir.

Günlerdir, Çukurovalı işçi kardeşlerimin, "Sömürüye paydos!" diye haykıran gözleri, aşağılanmaya, horlanmaya son vermeye kararlı bakışları arasındayım. Akdeniz Sanayi'den, Çırçır işçilerinden Paktaş'tan, Sasa Sun'i Elyaf Sanayiinden koşup gelen, sarı sendikacıların sümük gibi, ter gibi, zararlı bir mikrop gibi aralarından atıp gelen dost,namuslu yoksul ama inançlı Tekstil işçileri arasındayım günlerdir.

Yıllardır işçileri patronlara peşkeş çeken, üç kuruşluk kirli çıkarlar uğruna işçileri satan, işçi buna karşı çıktığı zaman onları polise ihbar eden karanlık sendikacıların, gözlerinde korku suratları sapsarı, bir zamanlar aşağıladıkları, saray misali bürolarından , kovdukları işçileri şimdi kendilerini , terketmemeleri için yalvaran sendikacıları görüyorum Adana'da yani Çukurovada yani yiğidin harman olduğu topraklarda.

Ve bir sendikacı olarak buradaki işçi kardeşlerime kurtuluşun yollarını öğ-

çinin karşısına çıkmaya yüzleri yoktur. Çıktıkları zaman da tükrük yağmuru altında boğulacaklarını çok iyi bilmektedirler

Bu durumda yapılacak tek bir şey kalmaktadır: İhanet.

Sarı sendika bundan çekinmemiştir.İşverenleri ve işveren vekillerini, işçilerin istifalarının sendikaya değil kendilerine yöneltilmiş bir saldırının hazırlığı olduğuna inandıran sözde sendikacılar.işve-

MEKTUBU

görüş

RIZA GÜVEN

retmiyorum yalnızca, öğreniyorum da... Bir sendikacı için paha biçilmez dersler alıyorum Adana'da. İşçilerden kopuk bir hayat süren, işçi sınıfının önemini kavramamış, kavrasa da umursamamış sözde sendikacıların nasıl yuvarlanıp gittiğini, nasıl yok olduğunu görüyorum günlerdir.

Gerçekten işçi sınıfından yana saf tutmuş namuslu bir sendikacının yapmaması gereken hataları görüp öğreniyorum burada, şu sarı sendikacıların yapıp ettiklerine bakarak.

Güneş gibi ortada ki günümüzde sendikacılık yeni boyutlara ulaşıyor."Partiler üstü sendikacılık", "İşçiler cahildir anlamaz", "İşçiler koyun gibidir, nereye çekersen oraya gider" gibi aşağılık palavralarla, günbegün uyanan,bilinçlenen işçi sınıfını uyutma olanağı yok bundan böyle.

İşçilerin ortak çıkarı etrafında sımsıkı kenetlenmiş, tabanı bilincli yöneticisi namuslu, bilgili gerçek sendikaların çağı başlıyor artık.

Şimdiye kadar alışılan şudur:Sendikacı işçilere gider ve onlara namuslu sendikacılığın ne olması gerektiğini, işçi sınıfının siyasal ve ekonomik mücadelesinin hedeflerini anlatıp bilinçlendirmeğe çalışır ve bağlı oldukları sarı sendikayı terkedip, gerçek sendikaya katılmaya çağırır onları.

Işte Adana'da bu olmadı. Adanalı işçi kardeşlerimiz kendileri kopup geldiler sendikamız TEKSTİL'e.

Peki neden böyle bu?

İşte bu sorunun cevabı, ülkemizdeki sendikacılığın eriştiği yeni dönemi bütün çıplaklığıyla açıklamaktadır.

Sendika ağalığının, işçilere ihanet eden sendikacıların en soysuz örnekleriyle yıllardan beri umutsuz bir mücadeleye girişen Adanalı yiğit tekstil işçileri, kongre, tüzük oyunlarıyla bu çirkin sömürünün devam ettirilmek istendiğini görünce gözlerini bile kırpmadan o sarı sendikaları kaderleriyle başbaşa bırakıp, doğru bildikleri, namuslu bildikleri sendikanın saflarına koştular.

Bu bir uyanışın muştusudur kardeşlerim! Bu yarının umutlu, ışıklı Türkiyesinin muştusudur.

Bu sarı sendikacılar için katlanılmaz bir ders, namuslu sendikalar için ömür boyu gururla taşınacak bir öğünçtür.

Sendikamız bu öğünce layık olabilme - nin, kahırlı ama şerefli mücadelesini vermektedir, verecektir de.

Bu verdiğim söz "sözüm senettir"deyip sonra dönen politikacıların oy avcılığı için kullandıkları bir söz değildir.

Verdiğimiz söz işçi sözüdür.Yani doğrudur ve namuslu bir sestir.

Adana'dan bütün işçi kardeşlerime kucak dolusu selam.

---

renler kanalıyla işçileri devletin güvenlik kuvvetleriyle karşı karşıya getirmişlerdir. Ve kendileri tam bir utanmazlıkla olaylara seyirci kalmışlar hatta kışkırtıcı rol yüklenmişlerdir.

Ve Çukurovalı işçilerin hiç bir zaman akıllarından çıkaramıyacakları ve bu sarı ihanet şebekesini asla bağışlamayacakları olaylar patlamıştır.

Yüzlerce tekstil işçisi dövülmüş, yaralanmış, karakol ve mahkeme kapılarında sürünmüşlerdir.

Üzücü olaylar bittikten sonra işçi düşmanı sendikacılar yeni oyunları tezgahlamaya başlamışlardır. Uzun işçi listeleri düzenlenmiş ve Bossa'daki, Paktaş'taki , Güney sanayideki, daha bir çok tekstil fabrikasındaki, yoksul ve namuslu Çukuro-

ÇUKUROVA: 1970

Yıllardan beri sırtlarından bir asalak gibi geçinip giden sarı sendikacılara karşı haklı bir direnişe geçen Çukurovalı işçiler aynı sen - dikacılar tarafından tezgahlanan oyunlarla, devletin güvenlik kuvvetleriyle çatışmaya sürüklenmişlerdi. Çıkan olaylarda yüzlerce işçi karde - şimiz dayak yemiş, tutuklanmış, işsiz kalıp yoksulluğun pençesine düş - müştü. Paktaş'ın, Bossa'nın, Çukurovanın yiğit tekstil işçileri bu sarı sendikacıların oyunlarını asla unutmayacaklardır.

valı işçiler, sarı sendikacıların verdiği listeler uyarınca kapı dışarı edilmeye başlanmışlardır.

Bu durumu, olayların içinde yaşayan bir tekstil işçisi şöyle anlatmaktadır:

"Yüzlerce günahsız, hak aramaktan başka suçu olmayan işçi kardeşimiz tutuklandı , işten atıldı. Sefaletin kucağına atılan kardeşlerimizin durumunu hepimiz gözlerimizle gördük. Ardından o sözde sendikacıların yeni oyunları başladı.Kaydolduğumuz sendikadan ayrılmadığımız takdirde toplu sözleşmeden yararlanamayacağımız tehdidini savurmaya başladılar. Hepimiz daracık bütçelerimizden, çoluk çocuğumuzun nafakasından kestiğimiz 22 buçuk liralarla kaydolduğumuz sendikadan kendi ellerimizle istifa edip, yeniden işçi düşmanı sendikanın çatısı altında toplanmaya mecbur olduk.Üstelik bin bir türlü aşağılanma,hakaretlerle karşılaşarak..."

NEREDE SENDİKA DEMOKRASİSİ ?

Geçirdikleri acı deneylerden sonra tek çarenin, bağlı oldukları sendikalardan yuvalanmış olan, işçi düşmanı, asalak yöne-

ticilerin temizlenmesi olduğunu kararlaştıran Adanalı tekstil işçileri, sendikanın Adana şubesinin yönetimini ele geçirmek için çalışmalara başlamışlardır.

Asalak yöneticilerin dillerine sakız edip bir türlü uygulamaya yanaşmadıklarıSendika iç demokrasisine uygun olarak kulis faaliyetine girişmişlerdir.

Kangren olan yarayı kökünden kazımak için işyerlerinden, kongreye gidecek olan delegelerin seçildiği kongrelerde, namuslu işçi sınıfına ihanet etmeyecek ve sarı şebekenin ayak oyunlarına gelmeyecek arkadaşlarının delege seçilmesi için, iyice düşünüp taşınıp listeler hazırlayan işçiler bu listeleri akşamdan bütün işçilere dağıtmışlardır.

Bundan sonrasını gene bir Çukurovalı tekstil işçisinin ağzından dinleyelim:

"Listeleri akşamdan dağıtmıştık. Bir de ne görelim, bir süre sonra, ağızları şarap kokan, eli sopalı bir güruh, bir satılmışlar sürüsü gece işyerine girerek, sendikacıların hazırladığı delege listelerini işçilere dağıtmağa ve ellerindeki işçilerin

RIZA GÜVEN

Çukurova kükrüyor

hazırladığı listeleri almağa başladılar. Karşı koymak isteyen gözü dönmüş saldırganlar tarafından hemen oracıkta sille, tekme dövülüyor ve susturuluyordu. Saldırganlar utanmazlıklarını, işçilerin hazırladığı listeyi toplamak için kadın işçi kardeşlerimizin üstünü aramağa kadar götürdüler. Kısacası kaba kuvvet kullanarak sendika demokrasisi işlemez hale getirildi."

SONRASI....

Sonrasını tahmin etmek kolay tabii..1200 kişilik işyerinde işçiler 94 oy farkla kaybettiler. Öteki işyerlerinde alınan sonuçlar da bundan farklı olmamıştır. Üstelik şube kongresi yapılırken, gerçek işçilerin kongre salonuna girmemesi için her türlü tedbir de alınmıştır.

Böylece sendikanın yönetimini elde tutmayı beceren işçi düşmanları artık tam anlamıyla bir diktatörlük kurmuşlardır.İşçiler en masum isteklerini bile sendikaya getirmeğe çekinmektedirler.

BÜTÜN BUNLARDAN SONRA

İşte Adanalı Tekstil işçilerinin,akın akın Tekstil sendikasına koşmalarının ardında bu hikaye yatmaktadır.

Bütün bunlardan sonra sendikamızın Çukurovadaki örgütlenme çalışmaları ve Adanalı işçilerin bu çağrıya akın akın uymaları sarı sendikacıların kulağına kar suyunu kaçırmıştır.

SABRİ TIĞLI **YUNUS KARA**

Tekstil Sendikasının kurmayları

Yıllardır işçileri uyutan, hatta onların oylarıyla milletvekili bile seçilen sözde sendikacılar bu akışı durdurmak için çareler aramağa başlamışlardır.

İlk olarak işverenlere, Tekstil sendikasının başlarına bela olacağını, onları fabrikalarına sokmamaları gerektiğini söylemeye başlamışlardır.

ÇUKUROVA'DAKİ UYANIŞ

Bu uzun haberimizde açıkça görüldüğü gibi Çukurova'da artık şartlar değişmiştir. Bu gün Akdeniz ve Paktaş'ta başlayan akın yarın Bossa'ya, öteki gün Güney Sanayi,daha sonraki gün Sasa'ya, çırçır fabrikalarına, giderek Çukurova'nın bütün tekstil , işyerlerine sıçrayacaktır.

Bu sarı sendikacıların artık engellemeye güçlerinin yetmeyeceği bir uyanış, bir diriliş, ve hainler şebekesine vurulan güçlü bir şamarın habercisidir.

Gelecek sayılarımızda Adana'daki çalışmalar ve gelişmeler hakkında okuyucularımıza daha geniş bilgiler sunacağız.

TEDBİRİ ALINMIŞTIR!..

Aniden çıkıp gelen kar, eski bir hıncını almak istercesine iki gün içinde İstanbul'un altını üştüne getirdi. Oysa ki birkaç gün önce meteroloji hava sıcaklıklarının gittikçe artacağını bildiriyordu. O halde kara karşı, aniden çıkıp gelmesi nedeniyle tedbirli değildik. Ne varki, aksayan bir yığın hizmete rağmen diyelim ki, devletin sorumlu kişisisiniz, sorsalar size resmi ağızdan vaz geçemez ve şöyle konuşursunuz:

"Öhhö...Kara karşı aldığımız tedbirleri soruyorsunuz demek ki? Muhterem halkımızın içinin rahat olmasını isteriz. Bütün araçlara zincir takılmasını bildirdik. Araç bulun bi nerseniz, bindiğiniz aracın mutlaka zincirli olduğunu göreceksiniz. Zincirsiz araç gören vatandaşlarımız, vatandaşlık görevi gereği olarak lüt fen şu numaraya telefon etsinler..elektrik ve suyun ve çalışmayan telefonların mı ne olacağını soruyorsunuz? Bu hizmetlerin de kar yağmamış gibi, yani normal zamandakı gibi devamını sağlamak için gerekli her tür lü tedbirler alınmıştır. Sadece bizim tedbirli olmamız yetmez tabii. . Vatandaşlarımız da tedbirli olmalıdırlar. Örneğin telefonun hat vermesini sağlamak için ahizeyi kaldırıp on dakika düdük sesini beklemek sabrını kazanarak telefona, ara-sıra akan suyu kovalara doldurup depo ederek su akmamasına, cereyanın kesilmesine karşı da mum, gazlambası ve lüks gibi aydınlatıcı araçlardan yararlanarak tedbir alınmasını muhterem vatandaşlarımızdan..."

Örneğin mali işlerde daha yetkili bir insansanız, resmi ağzı daha iyi kullanmanız gerekir. Şunun gibi:

"..Vatandaşlarımız yürekten inansınlar ki, bu yıl bütçenin tam denk olması için gerekli her türlü mali ve idari tedbir alınmıştır.Enflasyon bilindiği gibi iktisadi hayatımızı çok etkilemektedir. Pekiy,enflasyona karşı tedbirlerimiz nedir acaba? diye sorabilirsiniz. Önce şunu söyleyelim ki, enflasyon para bolluğudur. Yani para çok, mal ve hizmet az. O halde bu meşhur iktisat belâsına kar şı tedbir, mal ve hizmet miktarını arttırmaktır. Yüzdük, yüzdük kuyruğuna geldik. Bu para bolluğunu, para darlığına düşürmeden, kredileri, iç ve dış borçları, vatandaşın geçimini ve geçmişini düşünerek mal ve hizmet üretimini arttırarak elden geldiğince yeneceğiz. Vatandaşlarımız bu bizim tedbirlerimiz yanında kemer sıkmayı, bellerini incitmeden tam öğrenirlerse mutlaka ve mutlaka bu iktisat belâsı olan enflasyonu yeneceğiz

Yenmek için her türlü tedbiri aldık ve bunun için de güçlüyüz... Tabii, örnekliyelim. Meselâ memurların kademe ilerlemelerini önleyeceğiz.Yok, bu memur maaşları, mebus maaşları ha ricinde, gerçekten bütçeye çok külfet bindiriyor. Bu yükün hem vatandaşlarımız, hem de memurlarımız tarafından paylaşılması için tütüne iç kiye ve akaryakıt ile benzeri maddelere zam yapılarak hem tedbir alınabilir, hem de alınamaz.İnanınız bizde istemiyoruz zam yapmayı ama, mecbur kalır ve de başka türlü tedbir bulamazsak.. Öhhöö...Belki, bir parça, yani vatandaşın mevcut yükünü bir misli arttırmamak kayıt ve şartıyla zam yapılabilir. Böyle bir zam yapılırsa da mâkul ve insaflı olmak gerekir, hak vermek gerekir."

Hani politika ince şeydir,incelterek meseleleri koymak gerekir. Bunun için de politikanın resmi ağzı şöyle

ABDULLAH SERT

olsa, bilmeyiz o inceliğe uygun tedbir alınmış olur mu?

"...Parti içinde yaptığı şeyler kanun dışına taşmıştır. Arayacağız, bir bahane bulup ama tüzük, ama kanun, bu bahaneyi verir bir biçime sokacağız onu. Bunun için şimdiden her türlü tedbir alınmıştır diyemem. Günü gelince söylerim. Adam istifa ettiği halde, istifa etmemiş gibi davranır da partiyi yönetmeğe kalkarsa yaşıma başıma bakmam her türlü tedbiri alırım. Ben başkanımdır, başkansam kanuna aykırı da olsa, demokratik ilkelere ters de düşse başkanlık hukukunun tedbirlerini alır ve..."

MISIR PATLATMIYORUZ:

Diyeceksiniz ki, bu yazılanlar fazla oldu. Yazıya kardan başlayınca, soba aklına geldi ve kış eğlencesi olan mısır gibi lâf patlatıyor... Bana göre şu "tedbiri alınmıştır" sözü için bir yığın konu var Türkiye'mizde Sıkışınca derman olacak buna benzer bir söz bulursanız adresimiz açıktır lûtfen bildirin. Ne var ki, yazıyı sulandırmıştır dedirtmemek için biz de tedbirimizi aldık ve eli kalem tutan bir adamcağızın yazdığı aşağıdaki ciddi sözleri sıraladık. Varın çıkın siz işin içinden. (1)

"...Günümüzün şansızlığı, insanların artık doğru düşünme yeteneklerini kaybetmiş olmalarıdır. İnsanlar, hükümetlerin terörü ile yaşamalarını aşan, topyekûn işlemeyen çağdaş toplum düzeni arasında şaşırmıştır. Kuvvet ve korku, aptallık ve akılsızlık İnsanlar nasıl düşünsünler doğruyu? Mecburlar, yanlış düşünmeye, yanlış kavramlar ve yanlış kurallar ile. Vahşilik ile kahramanlığı, hakimiyet ile hürriyeti, aptallık ile ilerlemeyi ve teknik ile zekâyı birbirleriyle karıştırmaya mecburlar. Aşkın iyiniyetin, affetmenin ve şakacılığın modası geçmiş kavramlar olduğuna inanmalı, iyiye ve hayata olan inançlarını kaybetmelidirler. Adi ve sert ümitsiz ve şüpheci olmağa da mecburdurlar. İçinde sevgi duyguları olmayan insan, dayanaksız, inançsız ve güçsüz insandır"

"...Köhne ve çürük yaşamımız bugün bizi bir yere yıksa bile, gerçek insanlığa ulaştıran o gücü hazırlamak görevini yine de omuzlarımıza yüklenmeliyiz. Karşımızda her türlü şiddet ve yalan erimelidir. Bizim elde etmek için savaş verdiğimiz şeylerden çocuklarımız zevk duymalıdır. Hava, ışık, bol yiyecek, sıhhi evler, yeterli gelir, insan gibi çalışma, faydalı bilgiler ve kaygıyla şüpheden arınmış bir ömür! Vereceğimiz savaş bunların en iyisine ulaşmak içindir."

"..İyileşmenin sırrını güçlüler değil, güçsüzler bilecektir. Heryerde de böyle olmalıdır. Bütün dünyada. Haksızlığa ve ihanete uğramışlar, ümitsizler ve değeri bilinmeyenler birbirlerine dayanacak, güçlenecek ve çareyi bulacaklardır..."

---

(1) Olur da bu satırları ciddi bulanlar çıkarsa, aldandıklarını anlamaları için bir hayli gır - gır yazar olan Marıo Sımmel'in "Güneşten de sıcak" adlı romanının 468, 470 ve 477 sayfalarına bakıversinler.

— SEN PARAYI VER, GERİSİNE KARIŞMA!..

olaylar zinciri

PAHALILIK TEPEMİZE ÇULLANIRKEN..

ÜCRETLERİMİZ DONDURULAMAZ

Söze bir gazete haberinden başlayalım. 20 Ocak 1972 tarihli Hürriyet gazetesi on birinci sayfasında verdiği bir haberde aynen şöyle demektedir:

"Maliye bakanı Sait Naci Ergin bütçe komsiyonunun dün öğleden sonra yaptığı ve vergi kanunlarını görüşen komisyon üyelerinin de katıldığı toplantıda kamu kesiminde çalışan işçilerin ücretlerinin artması ve bir zaptırapt altına alınması için hükümetin yedi kişilik bir komisyon teşkil ettiğini, ÖZEL SEKTÖR'de çalışan işçi ücretlerine de fazla bir zam yapılmasını istemediklerini söylemiştir."

Sayfa: 11

İŞÇİ ÜCRETLERİNİN ARTMAMASI İÇİN KOMİSYON KURULDU

ANKARA, (HA) — Maliye Bakanı Sait Naci Ergin. Bütçe Komisyonu'nun dün öğleden sonra yaptığı ve vergi kanunlarını görüşen komisyon üyelerinin de katıldığı toplantıda kamu kesiminde çalışan işçilerin ücretlerinin artmaması ve bir zaptırapt altına alınması için hükümetin 7 kişilik bir komisyon teşkil ettiğini. özel sektörde çalışan işçi ücretlerine de fazla bir zam yapılmasını beklemediğini söylemiştir.

Açıkça görülüyor ki hükümet, tıpkı patronlar gibi işçi ücretlerinin artmasını istememekte ve bunu sağlamak için komisyonlar kurup, tedbirler araştırmaktadır.

İŞVERENLER SIKINTIDA MI ACEP ?

Hükümet işçi ücretlerinin artmasını engellemenin çarelerini aramaktadır. Biz işçiler bundan şu anlamı çıkarmaktayız.Demek ki işverenler sıkıntıda, yaptığımız mallara alıcı bulamıyorlar, ellerinde mallar birikmiş, satamıyorlar, bu bunalımı atlatamadan bir de işçi ücretleri binerse bu yükün altından kalkamayacaklar.

Oysa kazın ayağı hiç de öyle değildir.Bu rada da sözü biz almadan gene işverenlerin kendi dediklerine bakmakta yarar bulmaktayız.

Büyük işverenlerin ve sermaye sahiplerinin örgütlerinden biri olan Tüccar ve Sanayiciler Derneği geçenlerde yayınladığı, bir "Piyasa Raporu" aracılığıyla son aylarda fabrikatörlerin yani sermaye sahiplerinin durumunu gözler önüne sermiştir.

Kendimizden hiç bir şey katmadan bu raporun sayfalarına göz atalım:

PAMUK İPLİĞİ PİYASASI: Fiyatlar yüzde 7-8 oranında artmıştır. Fabrikalar ful kapasite çalışmakta, ihracat devam etmekte ve stok bulunmamaktadır.

PAMUKLU MENSUCAT: Fiyatlar yüzde 5 - 10 artmıştır. Geçen yıllara göre satışlar yüz de 10-12 kadar çoğalmıştır.

YÜNLÜ MENSUCAT: Fiyatlar yüzde 10-15 art mıştır. Mal satışları geçen yıla göre yüzde 20 daha fazladır.

Yukarıda işverenlerin kendi ağızlarıyla açıkladıkları gibi ne fiyatlarda bir gerileme vardır ne de satışlarda bir azalma. . Buna rağmen işçi ücretleri dondurulmak istenmektedir.

DAHASI DA VAR

Öte yandan, geçen yıllarda alabildikleri üç beş kuruşluk toplu sözleşme zammını,artan mal fiyatları karşısında gene patronlara geri veren işçiler her gün gelen zamlar karşısında bütün dertlerini, yapmaları gereken bütün görevleri unutup yaşama kaygısına düşmüşlerdir. Sendikal ve siyasal olarak işçi sınıfının yerine getirmesi gereken bir sürü iş varken işçilerin yaşama, üstelik günlük yaşama derdine düşmeleri,demokrasilerde mutlaka var olması gereken güçler dengesini tehlikeli bir şekilde zedelemektedir.

Ve unutulmamalıdır ki dünyanın en düşük ücret ödenen ülkesi Türkiye'dir. Gene Hürriyet Gazetesi bu gerçeği bütün çıplaklığıyla 4 Şubat 1972 günlü sayısında belirtmektedir.

	AYDA BRÜT ÜCRET TUTARI	AYLIK KESİNTİ TUTARI	HAFTADA ÇALIŞTIĞI SAAT	YILDA İZİN
YUNANİSTAN	2.144	75.— TL	48	16
LÜBNAN	2.660	160.— TL.	44	12
İNGİLTERE	3.792	1.051.— TL.	45	14
AMERİKA	14.630	3.505.— TL.	40	15
FRANSA	4.169	680.— TL.	50	28
İTALYA	3.430	664.— TL.	42	15
İSVEÇ	9.122	3.665.— TL.	42.5	24
TÜRKİYE	1.290	327.20 TL.	48	15

BU ÇİZELGE 5 YILLIK BEKÂR BİR İŞÇİNİN DÜNYANIN ÇEŞİTLİ ÜLKELERİNDEKİ ÜCRET, KESİNTİ, ÇALIŞMA SAATİ, İZİN SÜRELERİNİ GÖSTERMEKTEDİR.

İşte dünyadaki öteki işçilere göre böylesine düşük ücret alan bizlerin ücretlerinin arttırılmamak istenmesi ve üstüne üstlük her gün üst üste bindiren zam ve vergi dalgaları kalkınmanın bütün yükünün işçilere yüklenmek istendiğini göstermektedir. Oysa geçen sayımızda da belirttik işçiler bu yükü taşıyamaz ve taşıyamamaktadırlar.

Oysa bu gün büyük servetler kazanmalarına rağmen devlete tek kuruş vergi ödemeyen kişiler, gruplar, tabakalar, sınıflar vardır ülkemizde.

Örneğin büyük toprak sahipleri, topraktan milyonlarca lira kaldırmalarına rağmen tek kuruş vergi ödememekte, ya da devede kulak kabilinden vergi ödemektedirler.

Fabrikatörler, büyük sermaye sahipleri, çeşitli vergi indirimlerinden yararlanmaktadırlar. Bu arada işçiler, işveren tarafından kesildiği için vergilerinin tek kuruşunu bile eksik ödeyememekte buna karşılık yıllık gelirleri, kârları milyonlarla ölçülen şirketler vergi kaçırarak kârlarına kâr katmakta, servetlerini arttırmaktadırlar.

İstanbul Belediye Başkanı: «Hilton otelinden 40 para vergi alamıyoruz»

ANKARA — Türk Belediyecilik Derneğince düzenlenen «Belediye ...lirleri Semineri» dün sona er... ...ir.

Bütün bu çabalarla işçiler güçten düşürülüp siyaset sahnesinden uzak tutulmak istenmektedirler.

Politikacılar biz işçilere adeta sen parayı ver ötesine karışma demektedirler.

Oysa politikacılarımızın dillerinden eksik etmedikleri batı demokrasilerinde işçilerin temsil edilmediği bir siyaset sahnesi boştur, sakattır ve o ülke yönetimi hastalıklıdır.

Ve işçilerin siyasete karışmaması için şimdi de ekonomik olarak güçsüz bırakılmalarını amaçlayan düşünceye en doğru cevaplardan birini Tekstil Sendikası Çalışma Raporu vermektedir.

Egemen sınıfın iktidarda bulunduğu azgelişmiş ülkelerde devleti yönetenler işçi sınıfının siyasî bilince ermesini engellemek için siyaseti çirkin gösterirler. Bunu başaramazlarsa yasaklamaya kalkarlar. Bilirler ki, emekçiler siyasî bilince ererlerse kendilerine dönük toplum düzenini kurmak için devlet gücünden yararlanacaklardır. Siyaset, eşittir ekmek, olduğuna göre, herşey konuşulmalı, tartışılmalı ve herkes kendi çıkarlarının bilincine varmalıdır. Varmalıdır ki; siyasete ağırlığını koyarak kendi çıkarlarını koruyabileceği düzeni elleriyle kurabilsin.

SOSYAL SİGORTALA

Biz işçilerden toplanan paralarla kurulan ve bizlere hizmet etmesi gereken Sosyal Sigortalar, artık bizler için bir işkence kaynağı olmaya başlamıştır.

Her ay avuç dolusu para ödediğimiz Sigorta, yapması gereken hizmetleri yerine getirmemektedir.

NEDEN BÖYLE OLUYOR ?

Bizleri tedavi etmek, yaşlılığımızı güvence altına almak için kurulan, bu iş için de her ay para ödediğimiz sigorta,görevini yapmamaktadır. Çünkü, Sigortanın , mali gücü hemen hemen tükenmek üzeredir.

Patronlar, Sigortaya yatırmak için bizden kestikleri ve ayrıca kendilerinin yatırmaları gereken primleri, Sigortaya zamanında yatırmamışlardır. Bununla da kalmayıp Sigortaya borcunu hiç ödemiyen patronlar vardır. Kurumun patronlardan, prim alacağı 770 milyon lirayı bulmuştur. Yani patronlar biz işçilere 770 milyon lira borçlanmışlardır. Patronlar sigortaya ödemeleri gereken bu parayı kendi işlerinde kullanmaktadırlar. Üstelik faiz ödemeden bedava kullandıkları bu parayı ödemeye niyetleri de yoktur. Bu işverenler,işverenler Sendikası ve işverenler tarafını tutan Milletvekilleri bu borcun affedilmesini istemektedirler. Sosyal Sigortalar Kurumu da bu parayı tahsil etmek için çaba göstermemekte, işçilerin hakkını aramamaktadır. İşçileri daha az para ile daha çok çalıştırma yollarını arayan ve bulan patronlar, bizleri bir de bu yoldan , sömürmektedirler.

SİGORTA YAĞMASI

İşçiye hizmet etmek için kurulan Sosyal Sigortalar Kurumunun, kapitalist patronlara yaptığı hizmet bu kadar da değildir. Ödediğimiz paraların az bir bölümünü, ilaç, doktor, hastane, emekli maaşı, ölüm yardımı olarak harcayan sigorta , işçiler için yararsız, hatta zararlı bir yığın alana yatırım yapmaktadır.

İşçilerin daha fazla mesken kredisine , daha yüksek emekli aylığına, daha çok hastane yatağına, daha iyi ilaca ihtiyacı varken, Sosyal Sigortalar kurumu kaynaklarını başka alanlarda harcamaktadır.

İşte, gelirlerini ana amaçları dışında, harcayan sigorta, bu gün iflas etme durumu ile karşı karşıya gelmiştir. Maluliyet ve ölüm sigortaları yardımlarının karşılanması için dahi para bulunamama tehlikesi başgöstermiştir.

VARLIK İÇİNDE YOKLUK

İşçilerden topladığı paraları hovardaca harcayan Sosyal Sigortalar Kurumu, bu paraların 6 milyar lirası ile tahvil satın almıştır. Yani bazı şirketlere sözde ortak olmuştur. Bu ortaklığından,yatırdığı paraya karşılık yüzde 6 buçuk kâr alabilmektedir. Yani kurum yüzde 6 buçuk gibi düşük bir faizle patronlara borç vermiştir. Bankaların yüzde 20 civarında faiz aldıkları bir zamanda, sigortanın patronlar çıkarına yaptığı bir davranıştır bu. Oysa kurumun bu paraları işçilere yararlı alanlarda kullanması gerekmektedir.

Sosyal sigortalar kurumu ayrıca değeri 1 milyar liraya yaklaşan arsa ve binalara sahiptir. Ne var ki Aksaray, Saraçhane, Zeyrek gibi şehir merkezinde yapılan bu dev ve lüks binalarda işçiler oturmamaktadır. Örneğin, Saraçhanebaşındaki , Sosyal Sigortalar apartmanlarında, işçi- lle, kurumla hiç bir ilişki olmayan ki

İFLAS EDİYOR

şiler 200-300 lira gibi gülünç kiralarla oturmaktadırlar. Sözgelimi, eski valı ve eski politikacı Profesör Fahrettin Kerim Gökay bu binaların kiracılarından biridir. Kısacası, sigortanın yaptırdığı apartmanlarda işçilerden başka her çeşit insan oturmakta ve gülünç denecek kadar düşük kiralarla oturmaktadırlar. Bu ise değeri 1 limyar lirayı aşan kurum binalarının amaçlarının dışında, işçilerin zararına kullanılmasının bir başka örneğidir.

YAĞMA HASANIN BÖREĞİ

Sosyal Sigortalar Kurumu bu arada sanayicilere kredi açmaktan da çekinmemiştir. Bu kredilerden dolayı kurum, sanayi patronlarından 38 milyon lira alacaklıdır. Ayrıca belediyeler de, kuruma 52 milyon lira borçludurlar. Bütün bu borçlar kuruma ödenmemekte, kurum da ödenmesi için hiç bir şey yapmamaktadır.

Sosyal Sigortalar Kurumu üzerinde döndürülen bu yağma bu kadarla da kalmamakta, sigorta hastanelerinden işçilere verilen ilaçlar üzerinde de kirli oyunlar döndürülmektedir.

ŞEVKET YILMAZ'IN İHANETİ

Geçen sayımızda da açıkladığımız gibi, bazı yurtsever kişiler, Sosyal Sigortalar Kurumunun ilaç fabrikası kurabilmesi için Türkiye Büyük Millet Meclisine bir kanun teklifi vermişlerdir. Açıkça görüleceği gibi bu son derece yararlı bir tekliftir. Ne var ki Kurum ilaç fabrikası kurduğu takdirde her yıl ceplerine giren tatlı kârların uçup gideceğini anlayan öteki ilaç fabrikatörleri ve eczane sahipleri aralarında birleşip bu önemli girişimi baltalamanın yollarını aramışlardır.

Eczane sahiplerinin ve ilaç patronlarının eteklerinin tutuşması bir yerde hiç de şaşırtıcı değildir. Çünkü sigortanın işçilere verdiği ilaçlardan dolayı işçilerin -yani sigortanın- eczanelere ödedikleri ilaç paralarının yıllık toplamı 40 milyon liradır. Buna ilaç depolarının ve ilaç fabrikatörlerinin kârı da eklenirse rakam 100 milyon liraya ulaşmaktadır.

Eh, bu da kolay kolay vazgeçilecek bir kâr değildir elbette.

Ne yapıp edip bu kanun teklifinin kabul edilmesini önlemek isteyen eczane sahipleri ve ilaç fabrikatörleri, hemen Ankara'nın yolunu tutmuşlardır. Ve temaslarına başlamışlardır.

Adamların bu gayretleri semeresini vermiş ve Türkiye Büyük Millet Meclisinde bu kanun teklifini görüşmek üzere toplanan komisyonda, kanun teklifi oylanmış ve kabul edilmesini isteyenlerle, istemeyenler altışar oy kullanmışlardır. Meclis iç tüzügüne göre komisyon başkanının oyu - beraberlik halinde çift sayıldığı için-teklifin reddedilmesi yönünde olduğundan teklif reddedilmiş, eczane sahipleri ve ilaç fabrikatörleri de amaçlarına ulaşmanın sevinci ile Ankara'dan geri dönmüşlerdir.

İşte işçiler için böylesine önemli bir konunun görüşüldüğü bu komisyon toplantısına, komisyon üyesi olan iki işçi millet vekili katılmamışlardır. Bunlar TEKSİF Genel Başkanı Şevket Yılmaz ile Çimse İş Genel Başkanı Hasan Türkay'dırlar.

Yıllardan beri işçi sınıfına ihanetleri artık iyice su yüzüne çıkmış olan, bu iki işçi milletvekilinin bu ihanetleri,Sosyal Sigortalar Kurumuna, yani işçilere yönetilmiş saldırı zincirinin bir halkasını teşkil etmektedir.

Yukarıdan beri açıklandığı üzere işçilerin ceplerinden kesilen paralarla büyük bir maddi güce erişen Sosyal Sigortalar , Kurumunun bütün paraları yağma edilmiş, hiç olmazsa çarçur edilmiştir. Ve şimdi bunun ceremesini işçiler çekmek durumundadırlar.

son dakika

Dergimiz baskıya girdiği sırada, Sosyal Sigortalar Kurumu'nun ilâç fabrikası kurabilmesi ile ilgili kanun teklifi kesin bir karara bağlanması amacıyla Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde görüşülmeye başlanmış ve görüşmeler sonunda oldukça olumlu bir karara varılmıştır

Verilen karar uyarınca Kurum uygun gördüğü takdirde ilâç fabrikası kurabilecektir. Böylece aralarında sözde işçi milletvekilleri Şevket Yılmaz ve Hasan Türkay'ın da bulunduğu işçi düşmanı politikacıların hevesleri kursaklarında kalmıştır.

Önümüzdeki sayıda bu konuda okuyucularımıza geniş bilgi vereceğiz. Şimdilik böyle bir karara varılmasında sevinç duyduğumuzu belirtmekle yetinelim.

İNCELEME

TEKSTİL SANAYİİ NASIL DOĞDU?.

İngiliz fabrikatörleri yeni pazarlara girdikçe (daha doğru adıyla yeni sömürgeleri) ve eskileri daha çok avuçları içine aldıkça, daha çok pamuk gerekiyordu. Ne var ki pamuk ne İngiltere'de, ne de diğer Avrupa ülkelerinde yetişmiyordu. Bu sebepten aralarında pamuk temin etmek için kavgalar ve büyük savaşlar çıkıyordu.Yeni pamuk yetişecek ülkeleri ele geçirilmek için savaşıyorlar ve oraların yerli halkına da bin bir eziyet ve işkence ediyorlardı. Bu Avrupa ülkelerine çok pamuğun gelmesi daha çok işçinin çalışması demekti. Daha çok makinanın yapılması demekti. Bu ise yeni işçilerin daha az ücretle çalışmasıyla mümkündü. Bunun için yeni işçilerin yok pahasına bir ücretle çalışacak Afrikalı zencilerden getirilmesi gerekti.

Bugünkü Amerika'yı Amerika Yapanlar:

Şimdiki Amerikalı özgür (!) zencilerin babaları bu günlerde bu fabrikalarda ve tarlalarda çalıştırılmak üzere bu ülkeye getirilen zencilerdir.

Amerika'nın güneyindeki toprak kapitalistleri pamuk satarak zenginleştiler.Güneyli patronlar paraları sayesinde Amerika Birleşik Devletlerinde iktidarı da ele geçirdiler. Köle çalıştırmıyan kuzeyle sanayiciler, güneylilere diş biliyorlardı.. Beyaz işçiler, zenci işçilere kızgındılar Bedava çalışıp ücretlerimizi düşürüyorlar diye. Sonunda Kuzeyli sanayiciler ve beyaz işçiler ve küçük toprak sahipleri birlik olup "esirlik ilga edilirse pamuk yetişmez, insanlar açıkta kalır" diye güneyli patronlara karşı silaha sarıldılar ve menfaat yüzünden birbirleriyle savaştılar. Bu savaş dört yıl sürdü.Dört milyon insan öldü. Savaşla birlikte kölelik de bitti. Fakat insanlar, köleci patronların söylediği gibi çıplak kalmadılar üstelik köleliğin kalkmasından meydana gelen **boşluğu dolduracak yeni fabrikalar ve makinalar yapmaya başladılar. Tekstil sanayi dev adımlarla gelişmeye başlamıştı.**

Zenginliğin Sebebi ve Zengin Devletler ve de Örgütlü Olmanın Hikmeti:

Böylece tekstil sanayinin patronları köle kanıyla ucuz pamuklar ve neredeyse bedava denilecek yünler ve hızla dönen makinalarla dünyayı ellerine geçirdiler.Aralarında bazı bazı savaşlar şeklinde patlak veren anlaşmazlıklar oluyordu. Ama genellikle dünyayı bölüşmüş tatlı tatlı geçinip gidiyorlardı.

Bu çağımızda da Kartel, Tröst, Holding denen büyük, dev sermayeli şirketler aracılığıyla sürüp gitmektedir.

Biz yine geçmişe dönelim. Kadınların , çocukların, günde on altı saat çalışmaları sonucu patronların servetlerinin haddi hesabı bilinmez oldu. İşçiler gittikçe daha fazla üretiyor ve daha az ücret alıyorlardı. Özellikle sesi soluğu çıkmayacak, başına vurup ağzından lokması alınacak insanlar bu sanayide çalıştırılıyorlardı. Kadınlar ve çocukların doldurduğu fabrikalar gittikçe artıyordu. Patronlar

MODERN BİR TEKSTİL MAKİNASI

örgütlü ve partileri eliyle de iktidarda bulunurlarken, işçilerin sendikaları bile yoktu.

__İngiliz Meclisinde Bir Olay:__

İngiliz parlementosunda, işçilerin temsilcisi bulunmamasına rağmen işçilerin sefil yaşamaları her nasıl olmuşsa parlementoda görüşülmeye başlanmıştı. Parlemento bu işi, bilirkişi olarak bir doktora havale etti. Doktorun bu konuda verdiği cevap tarihi bir önemdedir. Doktor'a meclis şu soruyu sormuştur:

"Acaba günde 16 saat çalışan bir işçinin makina başında işi kesmeden yemek yemesine müsade etsek bu işçiye zarar verir mi?" Doktorun cevabı ise en az soru kadar anormal ve mantık dışı: "Olmaz, hiç bir şey olmaz"

İşte doktorun verdiği bu fetvadan sonra İngiliz meclisi Öğle Yemeği kanun teklifini red etti.

__Ve İşçilerin Çıkaracağı Ders Örgütlenmek__

Patronların kendilerine bir yemek yeme hakkını çok görmesi üzerine kolu paçayı sıvayıp bu hakkı almak için işe girişen Avrupa işçisi, bir yığın mücadelelerden geçti. Kanlı grevler, iş bırakmalar iç savaşlar birbirini izledi. Ve sonunda Avrupa ve Amerika işçisi sendika kurma hakkını ve parti kurma hakkını kazandı. Bunu bileğinin hakkıyla aldı. ve bu gün de daha insanca yaşama hakkının mücadelesini vermektedirler... Bu mücadele biz Türk işçilerinin tarihten alacağımız en büyük derstir. Bu mücadelenin özellikle tekstil iş kolundaki tarihi, gelecek sayılarımızda anlatılacaktır...

Aşağıda Gaziantep şubemizden Eyüp Gören arkadaşımızın yazdığı bir şiiri sunuyoruz. Yurdun uzak bir köşesinden, Gaziantep'ten işçi arkadaşlarına seslenen Eyüp Gören'in, halk ağzıyla yazdığı bu şiirin beğenileceğini umuyoruz.

İŞTE ÇİLEMİZ

Bir garip köylüydüm taşsız topraksız
Dönüm dönüm tarla saydığım mı var?
Günlerce aç kaldım, aşsız ekmeksiz
Doğru dürüst bir gün doyduğum mu var?

Alıştım hem zulme hem de zulmete
Her zaman harsetim bir dirhem ete
Sanki ne oldum ki köleden öte
Halimden üzüntü duyduğum mu var?

Ne yasadan, ne kanundan anladım
Sen istedin, ben de hep cahil kaldım
Yeter artık, bu gafletten bunaldım
Haksızlığa karşı koyduğum mu var?

Körcehalet sarmış hep benliğimi
Hangi derde verem bir günlüğümü
Neden unutturdun insanlığımı
Yoksa hayvan mıyım, kuyruğum mu var?

Bir işçiyim kardaş, derdim çok benim
Bu dünyada hiç bir kimsem yok benim
Yıllardır çiğnenen, yenen hak benim
Sana ver hakkımı dediğim mi var?

Kula kul olur mu, birlik yok bizde
Gelin birleşelim sendikamızda
Kanunda, insanlar eşitmiş sözde
O insanları ayırdığım mı var?

Ne kadillak ne Opel var altımda
Eyyüp der ki yer yok bana yurdumda
Giyisilerim paramparça sırtımda
Kat kat elbiseler giydiğim mi var?

dış olaylar ve türkiye

açların savaşı

Bir süre öncesine kadar gazetelerin birinci sayfasında yer alan Hindistan - Pakistan savaşı sona ermiş ve ortalık durulmuş görünmektedir.

Hindistan ve Pakistan arasındaki savaş on gün kadar sürmüş ve Hindistanın kesin galibiyetiyle sonuçlanmıştır. Bu arada eski Doğu Pakistan toprakları üzerinde yeni bir devlet doğmuştur: Bengladeş.Yeni devlet kısa zamanda kendini kabul ettirmiş , ve ilk ağızda Hindistan, Sovyetler Birliği Kuzey Vietnam tarafından resmen tanınmıştır. Ayrıca Kanada, Fransa gibi ülkeler de bu yeni devleti tanımaya hazırlandıklarını açıklamışlardır.

Bir zamanların baharat, ipek ve pamuk kaynağı olan Hint yarımadası on dokuzuncu yüzyılda, İngiltere tarafından işgal edilmiş ve bir İngiliz sömürgesi haline gelmiştir.

Uzun yıllar, dünya sermayesinin ağabalığını elinde tutan İngiltere, bu yarımadanın yoksul halkını insafsızca sömürmüstür.

Kimini dil ayrılığı, kimini din ayrılığı bahaneleriyle birbirine düşürdükten sonra büyük sömürücü İngiltere, Hint yarımadasını terketmiştir.

1947 Yılında Hindistan bağımsız bir ülke haline gelmiş ve hemen bölünmüştür.Müslüman dininden olanlar, hindu dininden olanlarla aynı devlet çatısı altında birleşmek istememişler ve sonunda iki ayrı devlet kurulmuştur. Müslümanların kurduğu devlet Pakistan adını almış,Hinduların kurduğu devlet de Hindistan olmuştur.

Sakatlık bununla da bitmemiş Müslümanlar Hint yarımadasında dağınık olarak yaşadıkları için, yeni kurulan Pakistan devletinin sınırları da çok garip bir şekilde çizilmiştir.

100 Milyonluk Pakistan haritada açıkça görüldüğü gibi birbirinden 1800 kilometre uzaklıkta iki parçadan oluşmuştur. Aralarında da 550 milyonluk koskoca Hindistan yeralmaktadır. Pakistan'ın bu iki bölümünden doğudakine Doğu Pakistan denmiştir.Eski adıyla bu topraklar Doğu Bengal topraklarıdır ve üzerinde yaşayan halka da Bengalliler denmektedir.

Batıdaki bölüm ise Batı Pakistan adını

alır.

Daha kuruluştan böylesine sakat bir coğrafya sınırları ile kurulmuş olan Pakistanın dertleri bununla da bitmemiştir.

Pakistan devleti kurulduktan sonra Hindistan sınırları içinde kalan topraklarda yaşayan müslümanlar göç ederek doğu ve batı Pakistan'a taşınmışlardır. Şimdi Hindistan sınırları içinde olan Bombay ve Kalküta gibi büyük şehirlerden göç ederek eldeğmemiş Pakistan topraklarına yerleşen daha doğrusu bu topraklara el koyan zengin müslüman aileler kısa zamanda Pakistan'ın bütün yönetimini ellerine almışlardır.

Sayıları 22'yi bulan bu aileler,yüz milyonluk Pakistan devletinin sanayi sermayesinin yüzde 66'sını, Banka ve sigorta sermayesinin yüzde 82'sini ve ekilebilir top-

rakların hemen hemen hepsini ellerine geçirmiş ve gerek Batı Pakistan'daki,gerekse Doğu Pakistan'daki yoksul halkı kıyasıya sömürmeye başlamışlardır.

Ama sömürünün asıl ağırlaştığı alan Doğu Pakistan olmuştur. Çoğunluğu kendilerinden 1800 kilometre uzaktaki Bati Pakistan'da oturan zengin aileler tarafından soyulup soğana çevrilen Doğu Pakistan halkı gittikçe fukaralaşmışlar ve gıderek Batı Pakistanlı üç beş sermayedar ailenin ücretli kölesi durumuna düşmüşlerdir.

İşte Batı Pakistanlı zenginlerin kendilerini soyup soğana çevirmesine karşı çıkan Doğu Pakistan halkı sık sık ayaklanmaya kalkışmıştır. Fakat bu çabalar Batı Pakistan tarafından her defasında kanla ve ateşle bastırılmıştır.

AÇ İT FIRIN YAKAR

Fakaaat, bütün baskılara rağmen Doğu Pakistanlılar mücadeleden vazgeçmemişler ve kendilerine bir önder aramışlardır. Bulmuşlardır da.

Mucip - Ül - Rahman adlı bir Doğu Pakistan yurtseverinin önderliğinde birleşen Doğu Pakistan halkı, seçimlerde oylarını kararlılıkla kullanmışlar ve Mucip-Ül-Rahman'ın Avami (Halk) Partisinin büyük bir çoğunluk kazanmasına yolaçmışlardır.

Ne var ki Yahya Han adlı, astığı astık, kestiği kestik, zalim ve Batı Pakistanlı sermayedarların uşağı olan bir diktatör tarafından yönetilen Pakistan'da bu seçimler geçerli sayılmamış, demokrası ortadan kaldırılmış ve Yahya Han'ın kanlı eli bir kere daha Doğu Pakistan'ın tepesine inmiştir.

KANLA BASTIRILAN ÖZGÜRLÜK

Yahya Han, seçimleri iptal etmiş, Anayasayı yürürlükten kaldırmış, Doğu Pakistanlı önder Mucip-Ül-Rahman'ı da hapset-miştir. Tabii buna Doğu Pakistan halkı karşı koymak istemiş ve dananın kuyruğu kopmuştur.

Yahya Han'ın emri ile Pakistan ordusu Doğu Pakistan'a (tabii uzaklıktan dolayı uçaklarla) girmiş ve Batı Pakistan'a başkaldırmış olan halkı kesip, biçmeğe, şe%

kaldırmış olan halkı kesip, biçmeğe, şehirleri, köyleri, kasabaları yakıp yıkmaya başlamıştır.

Ve sonuç yüzbinlerce ölü, milyonlarca yaralı ve yerlerinden yurtlarından göç etmek zorunda kalan 17 Milyon Doğu Pakistanlı.

GÖÇ....GÖÇ....GÖÇ....

Yahya Han'ın kasaplarının elinden kurtulmak isteyen milyonlarca Doğu Pakistanlı evlerini, yurtlarını bırakarak kaçmak zorunda kalmışlar ve sınırı aşıp Hindistan topraklarına girmişlerdir.

Kendi halkını doyuramayan, her yıl milyonlarca insanın açlıktan öldüğü Hindistan, 17 Milyon Doğu Pakistanlıyı barındırmak, yedirmek ve giydirmek zorunda kalında altından kalkamayacağı bir yükün altına girmiş ve Hindistan bütçesinde kocaman bir delik açılmış ve delik gittikçebüyümeye başlamıştır.

VE ÇARE : SAVAŞ !

Yıllar yılı zaten çekişip duran Hindistan ve Pakistanın arası bu son olaylarla büsbütün açılmış ve Hindistan kendi top-

raklarına sığınmış olan 17 Milyon insanın yeniden yurtlarına dönebilmeleri için Pakistan'a savaş açmıştır.

Doğu Pakistanlı Bengladeş gerillalarının da yardımıyla yürütülen bu savaşta, Hint ordusu kısa zamanda Yahya Han kuvvetlerini yenmiştir

SONUÇ OLARAK

Milyonlarca insanın ölümüne,milyarlarca liralık servetin yok olup gitmesine yol açan savaştan sonra Pakistan Halkı için umut çiçekleri filizlenmeye başlamıştır.

Doğu Pakistan'da -artık serbest bırakılan- Mucip-Ül-Rahman, Batı Pakistan'da ise oldukça aklı başında görünen Zülfikar Ali Butto başa geçmişlerdir. İki önder de savaşın yıkıntılarını temizlemek, yaralarını sarmak üzere çalışmalara başlamışlar dır.

Dileğimiz Pakistanın yoksul halkınınbir an önce açlıktan, yoksulluktan kurtulmasıdır. Ne var ki bu şimdilik son derece çetin bir iştir ve zaman istemektedir

Her geçen zaman ise Pakistan'da gene milyonlarca insanın açlıktan, selden, kasırgadan, hastalıktan ölmesine yol açacaktır.

Bu biraz da azgelişmiş, sanayileşmemiş ülkelerin kaderidir. Ama mutlaka yenilmesi, altedilmesi gereken bir kader...

Okuyacağınız yazının yazarı Hüseyin Karslı, Emboy Fabrikasında çalışmakta olan aydınlık kafalı bir arkadaşımızdır. Bu uyanık ve devrimci arkadaşımızın yazısını seve seve yayınlıyoruz.

Sözüm Sana Değil Devlet Baba

Senin bildiğin gibi devlet baba, Cumhuriyetin ilk yılında bütçemiz 95 milyon lira idi. Bunun 62 milyon lirası savaştan yeni çıkmış, her şeyi eksik, çağının yeni silahlarından mahrum ordusuna, 8 milyon lirasıda dış borçlara ayrıldı. Geri kalanı ile de (eğer bir şey kaldı ise) seni yönettiler.

Öyle değil miydi devlet baba?...

Savaştan yeni çıkmış bir milletin yolu, okulu yok. Fabrikası, iş sahası yok, en kötüsü müttefiği, dostu yok. Değil dozeri, biçerdöveri, karasapanı, öküzü, tohumu bile yoktu.

Bütün bunlar parasız nasıl olacaktı?Bir örnek vereyim: Bayındırlık bütçesi 9500 lira idi. Bütün bu yokluklar içerisinde yalnız ve yalnız dünyanın tanıdığı Mehmedi vardı. O Mehmetçik ki yedi düveli denize dökmüş, doğduğuna pişman etmişti.

O günkü durumu sen benden daha iyi bilirşin, böyle değil mi devlet baba?....

Türkiye'nin 35, 37 bin köyü var. Buralara en az 50 bin öğretmen gerekliydi. Halbuki yurtta ancak 17 bin ilkokul öğretmeni vardı. Mevcut öğretmen okulları çok az mezun verirdi. İşte bu dönemde, köy enstitüleri Türkiye köylerine ve bozkırlarına kitleler halinde, köyün bağrından gelip, yine köye dönen, binlerce ve binlerce idealist öğretmen gönderdi.

O günlerdeki bütçe ile dahi köylerde 12 bin 207 ilkokul, 7bin 366 eğitmen vardı. Yalnız 20 köy enstitüsünde kız, erkek öğrenci sayısı ise 16 bin 400'ü aşmıştı. Bu sayı öğretmen okullarının,kuruluşlarından 90 yıl sonra yetiştirdiklerinden 7 misli fazladır.

Yalnız bunlar mı? 1923'de Osmanlı devletinden kalan, yabancıların işlettiği, yıkık, tamire muhtaç 4 bin 86 Km.demiryolu vardı. Kısa zamanda 8bin kilometreye çıktı. Karayolları bozuk, dar patika, keçiyolu idi. Örneğin İstanbul'dan, İzmit'e karayolu yoktu. Deniz filomuz 50 bin tanilatodan 600 bin tanilatoya ulaştı.

Halbuki diğer küçük devletlerin durumu böyle değil. Bir Fransız gazetesi olan Le Monde'un yazarına göre, mesele Türkistan'da, bu ufak ülkede, 90 bir traktör vardır. 3 bin özbek teknisyeni, 70 az gelişmiş ülkede, sanayi fabrikaları kurulmasında yardımcı olmaktadır. Türkistandaki 116 bilimsel derginin yıllık baskısayısı 25 milyondur. 11 milyon nüfusun 3,5milyonu okullarda okumaktadırlar.

Bulgaristan 1967 yılı sonuna kadar Cezayir, Mısır, Sudan, Fas, Hindistan, Singapur, Seylan Suriye, Endenozya, Libya ve Şili'de 40 kadar yeni fabrika tamamlamıştır.

Türkiye, Bulgaristan'dan makina, elektrik motorları almaktadır. karşılığında bağırsak, küsbe gibi ıvır zıvır mallar satabilmektedir.

Bu böyle olur mu sen söyle: Devlet baba "Plân dediler", "çok güzel" dedik.Bizim sokak (Zeytinburnu 11. sokak) dört kez yapıldı. Şimdi "kanal geçecekmiş" diye tekrar yıkıyorlar. Çamur deryasındayız. Ana caddemiz yapıldı, asfaltlandı, sonra yeniden kazılarak kanal yapıldı. Çıkan topraklar yolun ortasında. Çocuklar evcilik oynuyorlar.

Bugün biz işçiler yüzde 32 vergi (gazetelerin açıklamasına göre) ~~yüzde~~ yüzde 2 sendi-

Gaziantep Şubemizi Tanıtıyoruz

Bilindiği gibi İstanbul dışında bulunan iki şubemizden birisi Gaziantep şubemizdir.

Teksif Gaziantep Şube yöneticilerinden memnun olmayan, çalışmalarını beğenmeyen işçiler, güvendikleri, inandıkları M. Ali Tiryaki'yi şube başkanlığına getirmek istemişlerdir. Aidat toplayıp, işçilerin sırtından sefa sürmekten başka bir iş yapmayan Teksif yöneticileri ise çeşitli tüzük ve kongre oyunlarıyla yeniden eski başkanın seçilmesini sağlamışlardır.

Güvenmedikleri bir kişinin, adeta zorla başlarına yönetici yapılmasına razı olmayan Gaziantep'li tekstil işçileri, sarı sendika Teksif'in gerçek yüzünü iyice görmüş ve üyelerin büyük bir kısmı istifa ederek "Gaziantep Tekstil İşçileri Sendikası" nı kurmuşlardır.

1970 yılının ilk aylarında toplanan Gaziantep Tekstil İşçileri Sendikası Genel Kurulu sendikamız Tekstile katılma kararı almıştır.

Gaziantep şubemiz yönetim kurulu, Mehmet Ali Tiryaki başkanlığında şu arkadaşlardan kurulmuştur: Muzaffer Subaşı (Sekreter), Kemal Kırmızıateş, Aley Törer, Mehmet Özkan, Mehmet Balcı, Hacı Çoban, Cafer Türkcanoğlu, Musa Altınbaşak, Mustafa Tavşan.

M. ALİ TİRYAKİ (Başkan)

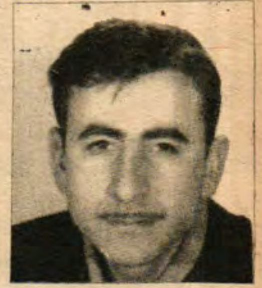
MUZAFFER SUBAŞI (Sekreter)

KEMAL K.ATEŞ

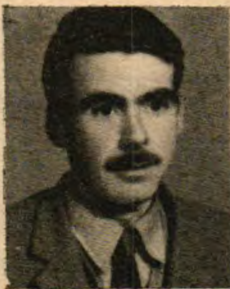
MEHMET BALCI

ALEY TORER

MUSA ALTINBAŞAK

CAFER TÜRKÇANOĞLU

MUSTAFA TAVŞAN

MEHMET OZKAN

HACI ÇOBAN

ka aidatı, yüzde 7 sigorta, yüzde 3 tasarruf bonosu, yüzde 4 pul parası vereceğiz.

Türkiye kurtulacaksa canımızı da veririz. Yoksa alavere, dalavere işçi kardeş nöbete olmasın.

Halis eşek eti pastırmanın kilosu 45 lira. Fakirin yemeği kuru fasulya 7,5 lira, etin kilosu 25 lira. Kiralar ateş pahası. ve ben 800 lira aylık alıyorum. Bunun yarısı vergiye yarısı bana. (Yaşasın işçi sınıfı !)

Babam veremden öldü.İmkansızlıktan okuyamamış, hamaldı. Bende hastalıklı büyüdüm. Tahsil yapamadım. Bu kazançla çocuklarımı okula gönderemiyeceğime göre, onlarda uşak olmaktan ileri gidemiyecekler. Belki iş de bulamıyacaklar. Hasta olsa ilaç alamıyacaklar.

Halimiz işte böyle devlet baba. Sözüm sana değil. Senin imkanlarını, gücünü nalıncı keseri gibi hep kendine, sermayeden yana yontanlaradır, devlet baba.

FİLMCİLER BİZİ UYUTUYOR

Türkan Şoray güzel kadındır. Hülya Koçyiğit de öyle. Cüneyt Arkın ise yakışıklı delikanlıdır. Ve bu artistlerin çevirdikleri filmleri biz işçiler akın akın seyretmekte, o filmlerin oynadığı sinemaları tıklım tıklım doldurmaktayız.

Yarı karanlık sinema salonunda,gencecik işçi delikanlılar, dal gibi işçi kızlar, Türkan Şoray'ın üzüntülerine ağlamakta, Hülya Koçyiğitin mutluluğuna sevinmekte , Cüneyt Arkın'ın yumruklarıyla heyecanlanmaktadırlar.

Ve film bitip sinemadan çıktıktan sonra da sanki mutlu olan ya da mutsuz olan ken dileriymiş gibi sevinmekte ya da üzülmektedirler.

Bu bizce mutlaka üstünde durulması gerek en bir olaydır bu. İşçiler bu filmlerin, iç yüzünü, bu filmlerin neden çevrildiğini, bu filmlerin neden hep böyle çevrildiğini, bu filmlerin kimlerin çevirdiğini , mutlaka ve mutlaka bilmek zorundadırlar.

Zorundadırlar çünkü bu gün sinema son derece önemli bir eğlenme aracıdır.ve eğlenmek insanın yemek gibi, uyku gibi, giyinmek gibi temel ihtiyaçlarından biridir Hele bütün bir gün boyunca ölesiye çalışan, üstelik en kötü ve yıpratıcı şartlar altında çalışan biz işçiler için eğlenmek vazgeçilmez bir ihtiyaçtır.

Gel gör ki bu gün işçilerin eğlenmesi hemen hemen imkansızdır. Her gün gazetelerde rastladığımız büyük gazinoların birinde eğlenmeye kalksak değil bir gündeliğimizi, bir aylığımızı bile bırakırız da gene yetişmez.

Böyle bir gazinoda üç kişilik bir aile 500 lira ile ancak eğyenebilmektedir .

Öte yandan bir maça, bir tiyatroya gitmek istesek durum gene aynıdır. Biz işçilerin ancak karnımızı doyurabildiğimiz üc

retlerle bu gün 15-20 liralık bir tiyatro ya da maç bileti alıp eğlenmeye çalışmamız hemen hemen imkansızdır.

Şöyle bir deniz kenarına gidip oturalım desek, kıyılarımızı parsellemiş rezil vurgurcu takımı gene cebimizdeki son meteliğe kadar bizi soymaya kalkışırlar.

Bu durumda biz işçilere eğlenebilmek için daha doğrusu ucuza eğlenebilmek için kala kala bir "sinema" kalıyor.

Gerçekten de ülkemizde sinema fiyatları öteki eğlence yerlerine bakılırsa ucuz dur. Hele hele semt sinemalarında 200 ile 350 kuruş arasında, yazları ise 100 ile 200 kuruş arasında bir ücret ödeyip film seyretmek mümkündür.

Bu durumda işçiler eğlenmek için düşünmeden sinemayı seçmekte ve sinemaları tıklım tıklım doldurmaktadırlar. Bu gün işçilerin haftanın iki günü sinemaya gittiği, hele yazın üç-dört defa gittikleri hepimiz tarafından bilinmektedir.

Aslında bu yakınılacak değil tersinesevinilecek bir durumdur. Çünkü sinema çağımızın en ileri, en gelişmiş, en beğenilen eğlence aracıdır. Üstelik sinema yalnız kuru kuruya bir eğlence aracı değil aynı zamanda çok önemli, pek çok önemli , bir eğitim, görgü ve özel bir deyimle"bir kitle haberleşme aracıdır" da...

Belki de hayatımız boyunca görümeyiceğimiz bir Afrika zencisini, bir çinliyi,okyanusta fırtınaya tutulmuş bir gemiyi, Amerikan sığır çobanları olan kovboyların hayatını, hepsini, hepsini sinema sayesinde sanki içindeymişiz gibi görüyor,tanıyor, öğreniyoruz.

Demek ki sinema yalnızca bir eğlence yeri değil aynı zamanda bir eğitim bir bilgi edinme yeri yani bir okuldur da...

Fakaaat, çağımızın bu soylu sanatı, sinema patronu dediğimiz beş on üçkağıtçının elinde biz işçilere yöneltilmiş bir silah, uyuşturucu bir afyon, uyutucu bir ninni olarak kullanılmaktadır.

Şöyle bir hatırlayıverelim seyrettiğimiz filmlerin konularını. Hemen hepsi birbirine benzer bu pespaye hikayelerin:

Fakir kız, zengin delikanlıyı sevmektedir. Fakat oğlanın babası bu evliliği istememektedir. Bu arada oğlanı seven bir başka kadının çevirdiği dolapla, oğlan kızı kötü bir durumda görür ve onun kötü yola düştüğünü sanıp terkeder. Oğlanın kendisini bırakmasından üzgün olan kız üzüntüsünden ve fukaralıktan verem olur, kan kusmaya başlar. Tam o sırada kötü kadının çevirdiği numarayı öğrenen delikanlı kızı aramaya başlamıştır. Kız ise hastanede ölüm döşeğindedir. Oğlan yetişir . Doktorlara bütün parayı verip kızın kurtulmasını sağlar. Kız kurtulur. İki sevgili birbirine kavuşur. Zengin delikanlının saray misali evinde mutlu bir hayata doğru ilerlerlerken film biter.

Bu gilmi seyreden bir işçi kız arkadaşımız da iki saat boyunca yarı karanlık sinema salonunda kendini Türkan Şoray' ın Hülya Koçyiğit'in yerine koyarak, kah ahlayıp kâh güldükten sonra, sanki o zengin hayata kavuşup mutlu olan kendisiymiş gibi sinemadan çıkar, tatlı hayaller kurarak soğuk gecekondunun yolunu tutar.

Fabrikadaki kötü çalışma şartları, pahalılığın bunaltıcı baskısı, gecekondunun insana yaraşmayan yaşama şartlarını bile unutmuşcasına mışıl mışıl uyur.Seyredilen film de bu uykunun ninnisi, afyonu, uyku ilacı görevini görür.

Gerçekten de işçi sınıfına yöneltilmiş saldırıların, baskıların,sömürülerin, işçilerde biriktirdiği bütün kinler, bütün öfkeler, işte bu filmler yoluyla bastırılır.

Oysa işçilerin dertlerini anlatan, onlarını dileklerini, düşüncelerini dile getiren bir filme rastlamamaktayız. Bunun nedeni de açıktır. Her yerde olduğu gibi sinemaları da, filimciliği de ellerinde , tutan sermayedar sınıflar sinemayı işçilerin çıkarına bir uyanma, bir eğitim aracı olarak değil, aksine onları afyonlayacak, uyutacak, hayaller içinde yuvarlanıp gitmelerini sağlayacak bir silah olarak kullanmak isterler. Kullanırlar da

Oysa sanatın, hele sinema sanatının soylu güneşi işçilerin üstünde parlamadıkça, işçi sınıfının kurtuluşu kolay kolay mümkün olmayacaktır.

Gelecek sayılarımızda İşçi Sınıfının Sanatı" üstünde duracağız.

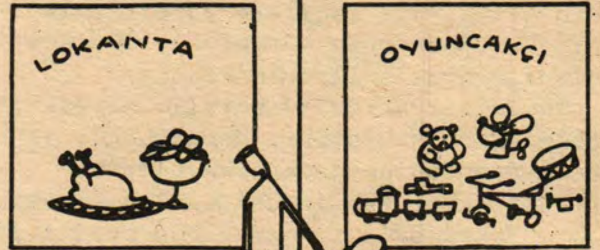
Bu sayımızda ünlü çizgi ustası FERRUH DOĞAN'ın karikatürlerini sunmaktayız. Beğeneceğinizi Umarız.

KELİN MELHEMİ OLSA
KENDİ BAŞINA SÜRERDİ

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1	H	İ	M	A	L	A	Y	A	■	M	A	L
2	A	L	A	G	E	Y	İ	K	■	A	Z	A
3	M	A	K	İ	N	A	■	İ	■	T	■	F
4	U	N	A	B	E	N	Ü	M	H	A	M	■
5	R	■	R	■	S	B	F	■	U	L	U	S
6	A	S	A	N	■	E	R	İ	K	■	S	İ
7	B	E	■	■	A	Y	İ	S	U	L	U	G
8	İ	F	R	A	Z	A	T	■	K	O	L	A
9	■	L	F	S	■	N	■	M	■	C	■	R
10		K	K	A		■	Z	İ	G	A	N	A

BULMACA

Soldan sağa

1- Dünyanın en yüksek dağı - İşçilerin ürettiği,patronların sahip olduğu şey 2 - Halk maşallarımızda iyiyi, güzeli,yararlılığı temsil eden güzel bir hayvan-İşçişelir yaşamları bo yunca çektiği 3-İşçi emeği ile birleşince mal üreten araç 4 - (Tersi) Ferhat ile Şirin'in ablası olan Arzen ülkesi hükümdarı.5-Ankara'da bir fakültenin kısaltılmış adı-Şimdi kapatılmış olan,kurtuluş savaşımızın basladığı günlerden itibaren çıkarılan bir gazetenin adı. 6- Bir engeli geçen - Güzel çiçekli bir ilkbahar meyvası-(Tersi) Dumanın bacada bıraktığı. 7- Alfabenin ikinci harfinin okunuşu - Eski Efes, Şimdiki Selçuk kasabasının Selçuklu devleti zamanındaki adı. 8- Ter, sümük tükrük gibi vücudumuzun dışarı attığı maddelerin toplu adı - Güzelim gazozlarımızı ortadan kaldıran Pepsi gibi, Coca gibi Amerikan gazozlarının yapıldığı madde. 9- (Tersi) Müslümanlıkta bir mezhep. 10- Eskiden özel - likle mollaların, softaların giydiği bir çeşit şapka - Karadeniz bölgesini, Doğu Anadoluya bağlayan ünlü bir geçit.

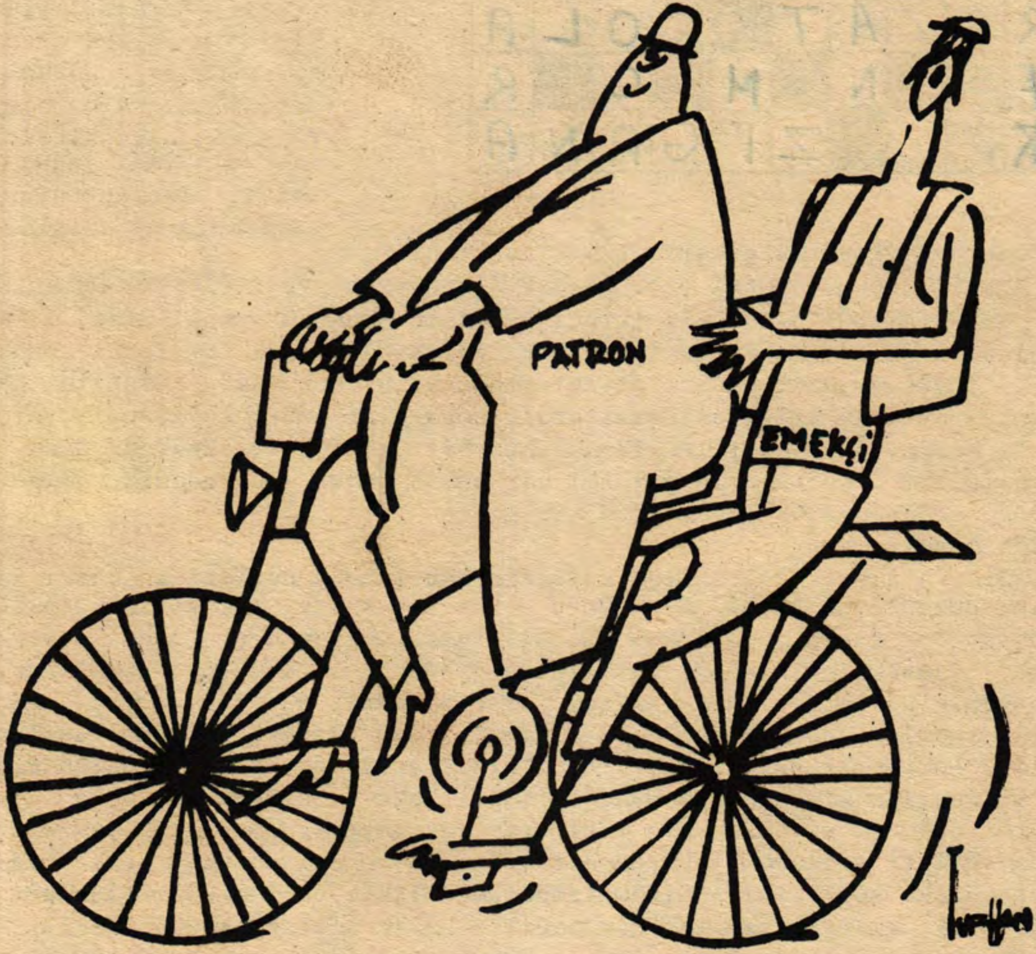
Yukarıdan Aşağıya

1- İlkçağlarda insafsızca ezilen kölelere karşı Asur devletinin baskı kanunlarını düzenleyen kıral. 2- Duyuru - Bir erkek adı. 3- Uzerine iplik tel, ip sarılan tahta yuvarlak - (Tersi) İnsan vücudundan çıkan .pislik 4- (Tersi) Çanakkalenin güzel bir ilçesi - Yemeğe 5- Kudüs yakınlarında, bir kasabanın adı - İşçilerin aldığı ücret öyledir. 6- Açık seçik, gün gibi ortada anlamında bir deyiş 7- (Tersi) İplik eğirmek için kullanılan el aleti - Fertler (Eski deyimle) 8- (Tersi) Ateşe dayanıksız, bazen cam yerine kullanılan bir plastik madde - Yağlı kara - Müzikte bir nota 9- Kitaplarda bol bol bulunan, ama işçilerin pek yararlanamadığı, insanlar arasında adaleti sağlamak isteyen bir bilim 10- Masal sözünün halk ağzında bir başka söylenişi - Sinemalarda genellikle parası bol olanların oturduğu, dört kişilik yer 11- Çok değil - Lozan antlaşmasıyla İngilizlere, sonra da Irak'a verilen, petrol kuyularıyla ünlü bir kent 12- Si - vasetçilerin iş yerine bol bol yaptıkları şey - Kanser'e sebep olduğu söylenen, keyif verici, durmadan zam gören, buna rağmen işçilerin efkar dağıtmak için sık sık kullandıkları şey

armağan ---- armağan ---- armağan ---- armağan --

Bulmacayı doğru olarak çözen işçi arkadaşlarımız arasında çekilecek kurada kazanan on kişiye, ikişer kişilik tiyatro bileti, on kişiye de birer kitap armağan edilecektir.

Bulmacayı çözdukten sonra, dergiden kesip, TEKSTİL SENDİKASI BASIN BÜROSU Cağaloğlu/İstanbul adresine gönderiniz, ya da şube sekreterliğine teslim ediniz Zarfın üstüne adınızı, soyadınızı ve iş yerinizi yazmayı unutmayınız.

TURHAN SELÇUK